

ΠΟΣΑ και πόσα δεν μας έφερε στο νου το νέο ανέβασμα της "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΗΛΙΘΙΩΝ" αυτής της τόσο σημαντικής θεατρικής δημιουργίας του ΝΙΚΟΥ ΤΣΙΦΟΡΟΥ με τον οποίο εμείς, η γενιά του '50 και του '60, μεγαλώσαμε, διαβάζοντας τα αριστουργηματικά - και τόσο διδακτικά - κείμενά του, για τα ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΑΤΣΑΣ, τις ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΕΣ, τους ΚΟΝΚΙΣΤΑΔΟΡΟΥΣ, το "ΕΜΕΙΣ ΚΙ' ΟΙ ΦΡΑΓΚΟΙ" και τόσα άλλα που στη συνέχεια έγιναν βιβλία και επανεκδίδονται μέχρι σήμερα...

ΤΟ "Θέατρο Τέχνης" του Σταύρου Οικονομίδη και ο ίδιος ο δημιουργός και συνεχιστής του πρέπει να αισθάνονται ιδιαίτερη περηφάνια για τη δουλειά που παρουσιάζουν από το περασμένο γουιγκέντ στο θεατρόφιλο κοινό της Παροικίας με το νέο ανέβασμα αυτού του έργου που, εκτός των άλλων, δωρίζει στο παροικιακό μας θέατρο ΝΕΑ ΣΤΕΛΕΧΗ με πολύ ταλέντο τα οποία θα συμβάλλουν στην εξασφάλιση μέλλοντος - η οποία φαντάζει τόσο δύσκολη.

Έργο προτότυπο

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή, τονίζοντας ότι με το έργο αυτό που πρωτοπαίχτηκε στην Αθήνα το 1944 και είχα ακούσει τον αείμνηστο θεατράνθρωπο Χρυσόστομο Μαντουρίδη να το αναλύει, εδώ στο Σύδνεϋ, στα μέσα της δεκαετίας του '60, ο Νίκος Τσιφόρος εδραιώθηκε ως θεατρικός συγγραφέας, ύστερα από μια σκυταλοδρομία με θητείες σε διάφορα επαγγέλματα που άρχιζαν από την δικηγορία και έφταναν ως την δημοσιογραφία και συγγραφή, περνώντας και από μπαρκάρισμα στα καράβια. ΠΟΥ το σκέφτηκε και τι τον ενέπνευσε, για να γράψει την "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΗΛΙΘΙΩΝ" ποιός να το ξέρει. Έχει - κατά τη γνώμη μου - μια επιρροή από Πιραντέλλο, αλλά αυτό μάλλον προσθέτει, παρά αφαιρεί από την ενδιαφέρουσα πλοκή του.

"Ο Ιωσίας Τέριγκτων, ένας άνθρωπος με φαντασία, θέλοντας να διασκεδάσει την πλήξη του πλούτου, αποφασίζει να κάνει ένα πείραμα. Διαλέγει από τον τηλεφωνικό κατάλογο τυχαία δύο άγνωστους μεταξύ τους ανθρώπους, τον Αντρέα Ντενιέ, έναν παριζιάνο αιώσιο φοιτητή και χιουμορίστα και την Αλίντα Πασκουάλε, μια

Το "10" το καλό

Γράφει ο Γιώργος Τσερδάνης

φλογερή αλλά αθεράπευτα ρομαντική Ισπανίδα από τη Σεβίλλη, τους ορίζει μοναδικούς κληρονόμους στη διαθήκη του και τους καλεί να κάνουν ένα ταξίδι με προορισμό την οικονομική τους ανάσταση, με την παραλαβή της κληρονομιάς, ενώ στη συνέχεια τους επιφυλάσσει συγκλονιστικές εκπλήξεις... τις οποίες θα παρακολουθήσετε επί σκηνής"

ΤΟ έργο είναι πολυπρόσωπο, αρκετά δύσκολο, τόσο σκηνοθετικά, όσο και σκηνογραφικά για το ανέβασμά του σε μια θεατρική σκηνή, όπως αυτή του Μαντουρίδου Θεάτρου. Και όμως, στην παράσταση που παρακολουθήσαμε, όλα κύλησαν τέλεια και οι σκεπτόμενοι θεατές, αυτοί που γελούν, διασκεδάζουν και προπάντων ψυχαγωγούνται από τα

λάθη. Προχθές όμως (Κυριακή είδα το έργο) χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να βρώ μέσα στους τόσους επαίνους και κάποια παρατήρηση προς τους τόσο πολλούς και άξιους ερμηνευτές.

ΑΣ μου επιτραπεί να μιλήσω πρώτα για το ταλέντο του **Φώτη Λαρεντζάκη** που στον δευτερεύοντα ρόλο του συμβολαιογράφου Όσκαρ Πλίμ, δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από τον καλλίτερο Έλληνα επαγγελματία καρατέριστα - μέχρι με τον Δημήτρη Νικολαΐδη, ακόμη και τον Ντίνο Ηλιόπουλο τον συνέκρινα!

ΣΤΗΝ συνέχεια η ερμηνεία του πρώτου γυναικείου ρόλου από την επίσης πρωτοεμφανιζόμενη στο παροικιακό μας θέατρο **Λία Ηλίου** (βαρύ επίθετο που παρα-

αυτόν του σκηνογράφου και κατασκευαστή στων σκηνικών, της **Μιμίκας Βαλαρή**, άψογη αριστοκράτισσα φιλόλογος και ερωτοτροπούσα και της **Φιόνα Ντούσκου**, της **Βασιλικής Ρόρρη** και του **Βασίλη Σαραφίδη** που στάθηκαν όπως έπρεπε στους δικούς τους ρόλους.

ΑΦΗΣΑ τελευταίους δύο από τους καλλίτερους ηθοποιούς που έχουμε, με τέλεια άρθρωση και αναμφισβήτητο υποκριτικό τελέντο. Τον Διονύση Μεσσάρη με λαμπρή υπηρεσία δεκαετιών στο παροικιακό θέατρο και τον Άκη Καστελλορίου με τον επαγγελματικό αέρα που τον διακρίνει, για να σημειώσω ότι θα τους προτιμούσα χωρίς το στομφώδες ύφος στην αφήγηση του πρώτου, ιδιαίτερα στην πρώτη σκηνή και στους διαλόγους του δεύτερου, τους οποίους ο υπερβολικός στόμφος, έστω και για ένα χιουμορίστα αποτυχημένο φοιτητή κάλυπτε, κάποιες στιγμές, την πειστικότητα του ερμηνευτή - η οποία σίγουρα υπάρχει.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΗΛΙΘΙΩΝ Μια παράσταση που γράφει ιστορία

Δύο σκηνές από το έργο με τους Κώστα Ρόρρη - Άκη Καστελλορίου και Βασίλη Σαραφίδη - Λία Ηλίου

δρώμενα και λεγόμενα επί σκηνής - χωρίς απαραίτητα να ξεσπούν σε χάχανα - αισθάνθηκαν από ικανοποίηση, μέχρι και θαυμασμό, αποχωρώντας - πολύ κερδισμένοι - από την θεατρική αίθουσα.

Πολλοί έπαινοι και μία παρατήρηση

ΠΟΛΛΕΣ φορές στο παρελθόν η κριτική μου για την απόδοση ρόλων σε έργα που ανεβάστηκαν από παροικιακά συγκροτήματα, θεωρήθηκε αυστηρή, αν και πάντα προσπαθούσα να είμαι αντικειμενικός με εποικοδομητικές παρατηρήσεις που θα μπορούσαν να βελτιώσουν κάποια

πέμπει στον αείμνηστο ηγέτη της ΕΔΑ) άγγιζε το τέλειο και προμηνύει έξοχες μελλοντικές εμφανίσεις.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ πολλές και όντως υψηλών προδιαγραφών σκηνικές παρουσίες από τον βετεράνο **Γιώργο Καζούρη**, ως γερό μουρνταράκο και τον πρωταγωνιστή πολλών παραστάσεων στο παρελθόν **Γιάννη Νταβίσκα** σε μια διαφορετική δοκιμασία του ταλέντου του, ως την **Μέλπω Παπαδοπούλου**, την Γιαπωνεζούλα που έμπαινε και έβγαине καταχειροκροτούμενη κάθε φορά στη σκηνή, τον πολυτάλαντο **Κώστα Ρόρρη** που ερμήνευσε πειστικότερα δύο δύσκολους ρόλους και έφερε εις πέρας ακόμη ένα δυσκολότερο,

ΛΑΜΒΑΝΟΤΑΣ υπ' όψιν ότι καλλιτεχνικές ή έστω δημοσιογραφικές παρατηρήσεις μπορεί να υπάρξουν ακόμη και για τα τελειότερα σκηνικά επιτεύγματα εκφράζουμε ένα ειλικρινέστατο ΜΠΡΑΒΟ σ' όλους τους συντελεστές ατών των παραστάσεων που θα συνεχιστούν για δυό ακόμη "Παρασκευοσαββατοκύριακά" στο Μαντουριδείο Θέατρο της Addison Road Marrickville και που αποτελού ένα "δωρό" για την Παροικία, το οποίο πρέπει να απολαύσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι...

...ΓΙΑ να τους δοθεί η ευκαιρία, όπως δόθηκε και σ' εμάς, να χειροκροτήσουν και μια ντουζίνα ελληνόπουλα, τρίτης και τέταρτης γενιάς που μετέχουν στα θεατρικά εργαστήρια του "Μαντουριδείου" τα οποία ιδρύθηκαν και λειτουργούν χάρη στην αγάπη του **Σταύρου Οικονομίδη** για το Θέατρο μια αγάπη ακλόνητη για τόσα χρόνια, η οποία ίσως του εξασφαλίσει την φήμη του μεγαλύτερου θεατράνθρωπου στην ιστορία της Παροικίας, πάνω κι απ' αυτή του Γιώργου Παΐζη και του Χρυσόστομου Μαντουριδίου.